

тежки държавни грижи. А малката Мария прекарваше по-голямата част от времето си в стария Асенов дом, при палавите си братовчеди Иоан-Асен и Александър, които след смъртта на баща си живееха с овдовялата царица Елена в замъка край Етъра.

Нима това беше живот на царица? Целгуба жадно слушаше разказите на Зоя, на бургундката Агнеса, на пратениците из Визанс, за бляскавия и весел живот, който се водеше в двора на френския крал Филип Август, на крал Алфонс Кастилски, на датския крал Кнют, за бляскави турнири, за пищни шествия, за игрите в Хиподрума, за песни на влюбени трубадури, за рицари, верни до смърт на дамата на сърцето си, за приказните велелепия на Венеция... И като сравняваше всичко това, с оскъдната си съдба да бъде царица на такава бедна и проста страна, вълна от горчивина и смътно недоволство се надигаше в сърцето ѝ.

По стълбите отекнаха стъпки и гласове. Веднага Целгуба изтри очите си и сведе глава над копринения плат. Стъпките минаха край вратата и се загубиха в предверието. Младата жена вдигна глава и радостно се усмихна:

— Царят си дойде!

Тя скочи и бързо пресече двете стаи, които отделяха малката ѝ приемна от работната на Иваница. След това, като откряна тихо вратата, надникна и видя царя — заобиколен от княз Белота, пресвитер Власий, войводата Манастир и сестреника му Слав — наведен над някакъв чертеж. Петимата мъже бяха така дълбоко оглъбени в разговора си, че не чуха тихия зов на Целгуба.

— Иваница!

Никой не отвърна.

— Иваница!